

at de trænge til væbliffelig Hjælp, og imellem dem, som bestandig maaste have Lyft til at ligge Samfundet til Byrde. og det er dette Skjel, som man altid har raabt paa, at man vilde have frem, men det er det, som Lovforslagets § 1 har taget Sigte paa, og der er derfor ingen Grund til at stryge den. Jeg har ikke igjennem alle de Behandlinger, dette Lovforslag har gennemgaaet, hørt Noget, som i Virkeligheden har kunnet overbevise mig om, at der ifølge de Motiver, der bleve fremsførte, var nogen Ret til at stryge denne Paragraf. Angaaende § 2, der har Henhyn til Arbejdsløsheden, er det ved 1ste Behandling blevet udtalt af det ærede Medlem fra Midelskaret (H. Jensen), at Arbejdsløsheden i den nuværende Periode netop er et af Arbejderstandens værste Under, der netop vil drage den Følge efter sig, som dette Lovforslag vil afværge. § 2 er derfor en af de Paragrafer, der ifølge Tidssforholdene er den mest nødvendige for Arbejdernes Skyld at faae vedtaget. Nu erkjender jeg det ærede Udvalgs Bestræbelser, idet man har ment at kunne raade Bod her paa paa en bedre og fyldigere Maade ved Lovforslaget om Hjælpeskasser, som Udvalget, medens det har høvt dette Lovforslag under Arbejde, har udarbejdet ved Siden deraf. Jeg maa imidlertid erindre om, hvilken Modstand dette Lovforslag om Hjælpeskasser har mødt her i Thinget baade fra Ministerbænken og fra anden Side. Jeg nævner ikke noget som helst Haab om, at vi skulle faae det Lovforslag vedtaget, netop fordi der paa dette Lovforslag staar et Statsstillsud, og dette Princip bliver der jo, som man veed, stampet imod med Hænder og Fødder. Jeg tror derfor ikke, at det er forsvareligt af Henhyn til, at man har udarbejdet dette Forslag, da allerede nu at skyde denne Paragraf ud af Lovforslaget, fordi man ikke er berettiget til bestandig at skyde en Fordel ud, som man dog mulig kunde indvinde for Arbejderne. Jeg kan i hvert Fald ikke gaa med til det. Arbejdsløsheden griber hvert eneste Aar mere og mere om sig, selv i et Aar som dette, hvor der har været en Udstilling, som skulde bringe „Millionen“ til Kjøbenhavn. Hvor er den bleven af? Arbejderne have sandelig ikke faaet den. Arbejdsløsheden er i Aar større end i Fjor, større end noget foregaaende Aar. Ingen mærker til blandt den store almindelige Befolkning, hvor Pengene ere blevne af. Maaste i de Enkeltes Lomme, hvs de Mange findes de ikke. En stor Arbejdsløshed er tilstede, og den er i langt højere Grad trykkende i Aar end i noget tidligere Aar, fordi de, der lide under den, i Forveien ere fuldstændig blottede for Mod-

standskraft imod den. Derfor siger jeg, det er rigtigt, om man i dette Dieblif vedtager denne Paragraf angaaende Understøttelse i Tilfælde af Arbejdsløshed samtidig, med, at Kommunen har Ret til at bestemme, hvorvidt der er ekstraordinær Arbejdsløshed til Stede; thi der trænges i allerhøjeste Grad til den. Lovforslaget om Hjælpeskasser kan være meget godt; men lad os se, naar det bliver vedtaget. Jeg tænker ikke, det, som man med et gammelt Ord siger, bliver i denne Konges Tid. — Med Henhyn til den saakaldte Sygeparagraf er man jo enig i Principet, og jeg skal i og for sig ikke have saa Meget imod de Endringer, man der har gjort, skjøndt jeg dog ikke har fundet Anledning til efter de mange Indvendinger, der ere gjorte mod saa meget andet, at slutte mig til Flertallets Indstilling. Med Henhyn til Bestemmelsen i § 4 om Eftergivelsen af Fattighjælp, er man jo der naaet til at blive enig om det Princip, at det i det Hele taget er rigtigt, at Fattighjælp bliver eftergivet. Det kan være, at man har været enig derom, forinden dette Lovforslag kom til at foreligge, jeg veed det ikke, jeg kjender det ikke saa fuldstændigt, men jeg antager det ikke, og hvis dette Lovforslag ikke har ført til andet, har det dog bidraget til, at man endelig er naaet til Enighed om dette Princip, at det er rigtigt, at ikke Fattighjælp evindeligt skal hvile paa en Mand. Det er altid Noget, selv om det er uendelig Lidt; men det er i højeste Grad beklageligt, synes det mig, at man ikke ved Siden deraf har kunnet naae dertil, at Eftergivelsen kan komme til at indtræde efter et nogenlunde rimeligt Aaremaal. Det er dog, forekommer det mig, behynderligt, at vi herhjemme altid, i alle Retninger, og saa paa det humane Omraade, skulle være bagud for alle andre Lande. Hvad skal det dog til? I mange andre Lande har jo, som Betænkningen anfører, dette Princip hersket i en Række af Aar, og de ere ikke gaaede til Grunde derved, af hvad Grund tror man da, at de danske fattige Mennecker ere mindre værdige til at faae deres Fattighjælp eftergivet indenfor et saadant Aaremaal end andre Landes Arbejdere? Ere vore Fattige saa overordentligt flette, at de ikke fortjene det, eller hvad er Grunden til, at man ikke vil gaa til det Samme paa dette Omraade, som andre Lande forlængst ere naaede til, som staa paa almindeligt Kulturtrin? Derjom man, som man saa ofte taler om, kunde henvise til, at man gif i Epidemien paa et eller andet Omraade, kunde der maaste være Tvivl, om et saa lille Land, som man jo i denne Sammenhæng pleier at gjøre os til — paa andre